

Pirmadienis. Nuolankumas

Tikėjimas ir atsiliepimas malonei. Išvalyti savo sielą, kad matytume Jėzų. Naamano pagydydas. Klusnumas ir nuolankumas. Klusnumas dvasiniame vadovavime.

2025-03-23

*I. Trokštu Viešpaties Šventyklos
kiemų; mano kūnas ir siela gieda iš
džiaugsmo gyvajam Dievui, skaitome
Mišių įžangos priegiesmyje¹. Ir
norint patekti į Dievo buveinę, reikia
turėti švarią ir nuolankią sielą;*

norint matyti Jėzų, reikia gerų nusiteikimų. Tai dar kartą parodo Mišių Evangelija.

Viešpats po to, kai kurį laiką skelbė savo mokymą Galilėjos kaimuose ir miestuose, pareina į Nazaretą, *kur buvo užaugęs*. Čia visi jį pažįsta: yra Juozapo ir Marijos sūnus. Šabo dieną, *kaip pratęs²*, pagelbėjo sinagogoje. Jėzus atsistojo skaityti šventąjį tekstą ir pasirinko mesijinę pranašo Izaijo vietą. Šventasis Lukas įsimena nepaprastą aplinkoje tvyrojusį lūkestį: *suvyniojęs ritinį, Jėzus grąžino jį patarnautojui ir atsisėdo; visų sinagogoje esančių akys buvo įsmeigtos į jį*. Buvo girdėję apie *Marijos sūnaus* stebuklus ir Nazarete tikėjosi pamatyti dar nepaprastesnių dalykų.

Tačiau, *nors iš pradžių visi jam pritarė ir stebėjosi maloningais žodžiais, sklindančiais iš jo lūpų³*, jie neturi tikėjimo. Jėzus jiems aiškina,

kad Dievo planai nesiremia tėvynės
ar giminystės sumetimais:
nepakanka, kad esi gyvenęs kartu su
Juo. Reikia didelio tikėjimo.

Jėzus panaudoja kelis pavyzdžius iš
Senojo Testamento: pranašo
Eliziejaus laikais daug buvo
raupsuotųjų, bet nė vienas jų nebuvo
pagydytas, tik siras Naamanas.
Dangaus malonės suteikiamos be
apribojimų iš Dievo pusės,
neatsižvelgiant į rasę – Naamanas
nepriklausė žydų tautai, – amžių ar
socialinę padėtį. Bet Jėzus neaptiko
gerų nusiteikimų klausytojuose,
žemėje, kur buvo užaugęs, ir todėl
nepadarė jokio stebuklo. Tie žmonės
matė Jame tik Juozapo sūnų, tą, kuris
darė stalus ir taisė duris. Jie klausė:
*Argi jis ne Juozapo sūnus?*⁴. Nemokėjo
pažvelgti už to. Nepastebėjo juos
aplankiusio Mesijo.

Mes, norėdami kontempliuoti
Viešpatį, taip pat turime apvalyti

savo sielą. „Tas Kristus, kurį matai,
nėra Jėzus. Geriausiu atveju – tai tik
apgailėtinas vaizdas, kokį tegali
susidaryti tavo užtemusios akys.
Apsivalyk. Nuolankumu ir atgaila
nuskaidrink savo žvilgsnį. Po to...
netrūks tau Meilės skaidrios šviesos.
Ir turėsi tobulą regėjimą. Tavo
matomas vaizdas bus tikras: tai Jis!“⁵.

Gavėnia – gera proga sustiprinti savo
meilę atgailos darbais, kurie
paruošia sielą priimti Dievo šviesą.

II. Pirmajame Mišių skaitinyje
pasakojama apie Naamano, Sirijos
karaliaus kariuomenės vado,
išgydymą⁶, kurį Evangelijoje mini
Viešpats. Šis raupsais sirgęs vyras
išgirdo vergę žydę sakant, kad
Izraelyje gyvena Pranašas, turintis
galią išgydyti jo negalią. Ir po ilgos
kelionės *Naamanas nuvyko su savo*

*žirgais bei vežimais ir sustojo prie
Eliziejaus namų. Tasai pas jį išsiuntė
žmogų, kad jam pasakytų: Eik ir
septynis kartus apsiprausk Jordane!
Tada tavo kūnas pasveiks ir taps
švarus.*

Bet Naamanas nesuprato šių Dievo
kelių, tokių skirtingų nei jo
įsivaizduotieji. Maniau, – tarė, – kad
jis pats išeis, atsistos prieš mane,
šauksis Viešpaties, savo Dievo, vardo,
palies ranka nesveiką vietą ir tokiu
būdu išgydys raupsus. Damasko upės
Abana ir Parparas ar ne geresnės už
visus Izraelio vandenis? Ar aš negaliu
tenai apsiplauti, kad tapčiau švarus?

Sirų generolas norėjo išgyti ir dėl to
įveikė ilgą kelią, bet atsinešė savo
sprendimą dėl būdo būti pagydytam.
Ir kai jau taisėsi grįžti namo,
laikydamas kelionę nenaudinga, jo
tarnai jam sakė: *Jei pranašas būtų iš
tavęs pareikalavęs ko sunkaus, tu
būtum tai daręs: dabar juo geriau,*

kad jis tepasakė: Nusiplauk ir tapsi švarus?

Naamanas pagalvojo dėl savo palydovų žodžių ir nuolankiai grįžo įvykdyti to, ką jam buvo liepęs pranašas Eliziejus. *Tuomet jis nuėjo prie Jordano ir septynis kartus pasinėrė, kaip buvo jam liepęs Dievo žmogus. Jo kūnas pasidarė sveikas kaip vaiko, ir jis tapo švarus.*

Nuolankiai ir klusniai priėmė patarimą, kuris žmogiškai žiūrint galėjo atrodyti nenaudingas, ir buvo pagydytas. Jo vidiniai nusiteikimai padaro veiksmingą Eliziejaus maldą.

Taip pat ir mes dažnai vaikštome sergančia siela, su klaidomis ir trūkumais, kurių neįstengiame išrauti. Viešpats tikisi, kad būsime nuolankūs ir klusnūs nurodymams ir patarimams tų žmonių, kuriuos Dievas pastatė mums padėti siekti šventumo savo darbe ir savo šeimoje. Neturėkime savo sprendimų, kai

Viešpats nurodo kitus, galbūt priešingus mūsų skoniui ir troškimams. Kai dėl sielos, nesame sau patiems nei geri patarėjai, nei geri gydytojai. Paprastai Viešpats naudojasi kitais žmonėmis. „Taip pat ir Paulių Kristus pašaukė sau ir jam kalbėjo. Bet galėdamas veiksmu atskleisti jam šventumo kelią, buvo labiau linkęs nukreipti jį pas Ananiją ir liepė iš jo lūpų sužinoti tiesą: kelkis ir eik į miestą, ir tau bus pasakyta, ką turi daryti“⁷. Šventasis Paulius leidosi vedamas. Jo stipri asmenybė, pasireiškusį tiek daug būdų ir tiek daug progų, dabar jam pasitarnauja tam, kad būtų paklusnus. Pirmiausia jo bendrakeleiviai nuvedė jį į Damaską; netrukus Ananijas grąžino jam regėjimą, ir nuo šiol bus naudingas vyras kovoti Viešpaties mūšiams.

Dvasiniame vadovavime siela nusiteikia tam, kad sutiktų Viešpatį ir atpažintų jį paprastuose dalykuose.

.....

III. Tikėjimas priemonėmis, kurias
mums duoda Viešpats, daro
stebuklus. Vieną kartą Viešpats prašė
žmogaus, kad padarytų kai ką, apie
ką turėjo pakankamai patirties, kad
negali to padaryti: ištiesti
„padžiūvusią“ ranką, kuri nejudėjo.
Ir klusnumas, parodytas iš veiklaus
tikėjimo, padaro stebuklą įmanomą:
*tas ištiesė, ir ji tapo sveika kaip ir
antroji*⁸. Kartais mūsų prašys dalykų,
kurių jaučiamės nepajėgūs padaryti,
bet kurie taps įmanomi, jei leisime
Dievo malonei veikti mumyse.
Malonei, kuri labai dažnai mus
pasieks kaip klusnumo dvasiniame
vadovavime padarinys.

Mūsų Viešpats prašo nesilaikyti tik
žmogiškos paramos, kuri mus
nuvestų į pesimizmą, bet
antgamtinio pasitikėjimo. Prašo
mūsų būti antgamtiškai realistais, o
tai yra kliautis Juo žinant, kad Jėzus

Kristus ir toliau veikia mūsų gyvenime.

Dešimt žmonių pagydomi, nes yra klusnūs. Jėzus Kristus jiems tepasako⁹: *Eikite, pasirodykite kunigams. Ir beeidami jie pasveiko.*

Kitą kartą Viešpats pasigailėjo vieno elgetos, aklo nuo gimimo¹⁰, ir šventasis Jonas mums sako, Jėzus *spjovė žemėn, padarė purvo iš seilių, patepė juo neregio akis ir tarė jam: Eik ir nusiplauk Siloano tvenkiniuose. Elgeta neabejojo Juo nė akimirkos. Tasai nuėjo, nusiplovė ir sugrįžo regintis.*

„Kokio tvirto tikėjimo pavyzdį duoda mums šis neregys! Koks gyvas, veiksmingas jo tikėjimas. Ar ir tu taip pat atsiliepi į Dievo įsakymus, kai taip dažnai būni aklas, kai tavo sielos rūpesčiai aptemdo šviesą? Kokią galią turėjo vanduo, kad akys, juo suvilgytos, pasveiko? Paslaptingi akių lašai, ypatingi vaistai, pagaminti

mokslininko alchemiko
laboratorijoje, būtų labiau tikę.
Tačiau žmogus tiki; vykdo Dievo
nurodymą, ir jo akys vėl atgauna
šviesą“¹¹.

Aklumas, trūkumai, silpnybės – tai
blogybės, kuriems yra vaistų. Mes
negalime nieko, bet Jėzus Kristus yra
visagalis. To tvenkinio vanduo vis
tiek tebuvo vanduo; o purvas tebuvo
purvas. Bet akklasis atgavo regėjimą, o
paskui dar ir didesnę tikėjimą
Viešpačiu. Ir taip daug kartų visoje
Evangelijoje mums parodomas
tikėjimas tų, kurie bendrauja su
Jėzumi. Be klusnumo dvasinis
vadovavimas liktų bevaisis. O
negalės būti klusnus tas, kuris
užsispyręs būti kietakakčiu, atkakliu,
nesugebančiu suprasti kitokią idėją
nei jau jo turima arba neigiamos
patirties diktuojama, nes
nepasiklioję malonės pagalba.
Išdidusis nesugeba būti klusnus, nes
norint to išmokti reikia būti

įsitikinusi, jog esama dalykų,
kurių mes nežinome, ir reikia, kad
kas nors mus jų pamokytų. Ir
norėdami tobulėti dvasiškai, turime
būti įsitikinę, jog nesame tiek geri,
kiek Dievas iš mūsų tikisi.

Savo vidinio gyvenimo klausimuose
turime būti pasiruošę protingai
nepasitikėti savo nuomone, kad
galėtume priimti kitą kriterijų, kitoki
ar priešingą mūsų širdims. Ir leisime
Dievui mus formuoti, performuoti
per įvykius ir įkvėpimus, per
dvasiniame vadovavime gautą
šviesą. Su molio puodžiaus rankose
klusnumu. Nesipriešinant, su
antgamtiniu matymu, klausant tame
žmoguje Kristaus. Taip mums sako
Šventasis Raštas: *Tad aš ir nuėjau į
puodžiaus dirbtuvę. Jis kaip tik triūsė
prie žiestuvo. Jei žiedžiamasis puodas
išeidavo nevykęs, kai molis būdavo
puodžiaus rankose, jis perdirbdavo
molį į kitą puodą, koks jam labiausiai
patikdavo (...) Iš tikrųjų kaip molis*

*puodžiaus rankose, taip mano
rankose esate jūs¹². Pasirengimas,
klusnumas, leidimasis formuoti ir
performuoti Dievui tiek kartų, kiek
reikėtų. Tai gali būti mūsų
šiandieninės maldos pasiryžimas,
kurį įvykdysime Mergelės padedami.*

1 Ps 84, 3.

2 Lk 2, 16.

3 Lk 4, 22.

4 Ten pat.

5 Šv. Chosemarija, *Kelias*, 212.

6 Plg. 2 Kar 5, 1–15.

7 Kasijonas, Pokalbiai, 2.

8 Plg. Mt 12, 9 ir toliau.

9 Lk 17, 11–19.

10 Jn 9, 1 ir toliau.

11 Šv. Chosemarija, *Dievo bičiuliai*,
193.

12 Jer 18, 1–7.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/
pirmadienis-nuolankumas/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/pirmadienis-nuolankumas/) (2025-08-13)